

vechtlust in de sneeuw

de vechtlust van merels
je raakt er niet op uitgekeken
en weer wil je gebaren:
er is brood voor iedereen

bijna zou je als een boze god
ze uit de tuin verjagen

maar de sneeuw zal smelten
en weldra lopen de bomen uit
zoals rollers uit een keel
en onder de wortels van het gras
kronkelen de vette pieren

de bazige merel zal jou vergelden
die vechtjas met zijn gele snavel
heeft vrolijke noten op zijn zang

je zorg wordt overbodig
je kan als een rustende god
achteroverleunen een avond lang

beleggen in gezang

je vraagt hoe ze het weten:
nauwelijks hebben we kruimels
uitgestrooid of de merels landen,
de grootste het eerst die zijn snavel
hanteert als een floret om de volgende
te verjagen

we zijn niet gul, we investeren,
we beleggen in gezang: als de lente
komt zullen zij ons belonen

hoe koddig hij opwipt wanneer
een korstje wegschiet en wat verder
neerploft in de sneeuw

en hoe slordig ze eten:
al de kruimels liggen weggegooid
naast de plank en het plankje
is bescheten

zijn wij, mensen, geen merels
die hun aarde beschijten
zijn we niet komisch
in verlangen en lijden?

zou er een god zijn, een godin
van de vruchten die belegt
in ons gezang?

noma, een verhaal van schaamte

schamel ben je in de ogen
van de schaamte: deze wereld,
vrienden, is geen Tuin van Eden
waar de leeuw slaapt met het lam

en waar de dichters mee dwepen:
het leven der natuur; ach, zie
hoe aan de huid van kinderen
door koudvuur wordt gevreten

we zijn van vlees en dromen
en geen mens wordt beter
die geen mensen beziet

en toch, soms wagen we
het niet om nog langer te kijken
of een zwaartekracht zuigt
ons omlaag en we storten
neder als een verdorven engel

maar zo schamel zijn we
in de ogen van de schaamte:
wie kan dit beeld verdragen
en als de dichters dwepen
met de schoonheid der natuur
jaag dan hun dromen
naar het vagevuur

asielzoekend

dakloos in de wereld
en onder geen schedel
onder dak: asiel zoeken we
allemaal, er is die hunkering
naar vrede, het verlangen
naar onthaal – deuren
moeten open en de gedroomde
dijen van een vrouw

de tijden drijven ons
in het nauw, de ene moet
zijn land verlaten, de andere
heeft aan alles het land

en nooit komen we elkander
tegen, eenzamen snauwen
eenzamen af als bange honden

zo heb ik jou gevonden
je bent mijn kraakpand
met de gebroken ramen
van een rijk verleden
en waar nog één lampje brandt,
het peertje van wat tederheden

terwijl daarbuiten in de striemende
regen de zwervers slapen
in kartonnen dozen en het mededogen
van goedkope wijn

dakloos onder eigen schedel
haal ik mijn broeders onder dak:
de zwervers van de wereld
want eenieder is zielig
en elkeen zoekt asiel

Staf De Wilde

zie ook www.oikos.be